

STS de 28 de març de 2017, recurs 257/2017

Indemnització d'un treballador indefinit no fix en cas de cessament per cobertura de plaça (accés al text de la sentència)

Una nova sentència relacionada amb el complex assumpte dels empleats públics que, com a conseqüència de l'**ús fraudulent per part de l'Administració de la contractació temporal, són considerats treballadors per temps indefinit però sense accedir a la condició de personal laboral fix** perquè no s'han dut a terme els processos de selecció basats en els principis d'igualtat, mèrit i capacitat que consagra la *Constitución*.

En aquest cas, **davant el cessament per finalització de contracte d'un empleat públic en situació d'indefinit no fix, per cobertura de la plaça que ocupava mitjançant el corresponent procés selectiu, el TS acudeix a la seva doctrina sobre aquesta qüestió**, continguda en sentències de 15 de juny de 2015 (recurs 2924/2014), 6 d'octubre de 2015 (recurs 2592/2014), 4 de febrer de 2016 (recurs 2638/2014) i 7 de novembre de 2016 (recurs 755/2015), entre d'altres. En aquest sentit, recorda que el TJUE ha posat en relleu que és contrària a la *Directiva 1999/70/CE del Consell de 28 de juny de 1999, relativa a l'Acord marc de la CES, la UNICE i el CEEP sobre el treball de durada determinada*, una normativa nacional que no inclogui cap mesura efectiva per sancionar els abusos que resultin de l'ús de successius contractes de treball de durada determinada en el sector públic.

Conseqüentment, **el TS es replanteja la qüestió relativa a la quantia a indemnitzar** que procedeix en aquests casos i a fixar un nou criteri quantitatiu. Així, es diu que la figura jurídica de l'indefinit no fix és diferent del contractat temporal i del fix, el que planteja el problema de quina ha de ser la indemnització que li correspongui per la rescissió del seu contracte per la cobertura reglamentària de la plaça ocupada, atès que, **en no tractar-se d'un contracte temporal, sembla insuficient la de 12 dies de salari per any de servei** que fins ara es reconeixia d'acord amb l'art. 49.1.c) ET.

Atenent a les causes que han motivat la creació d'aquesta institució, la sentència argumenta que sembla que cal reforçar la quantia de la indemnització, **reconeixent una indemnització de 20 dies de salari per any de servei amb límit de 12 mensualitats**, que estableix l'art. 53.1.b) ET en relació amb els apartats c) i e) de l'art. 52 del mateix text legal per als supòsits d'extincions contractuals per causes objectives.